Imensa eroare a lui Richard Wagner

On Iulie 03, 2014

Dedică-te cu totul unei arte remarcabile, fără să-ți deprecieziști știința sau să o scufunzi într-o lipsă de sens.

După părerea lui Nietzsche, compozitorul Richard Wagner a debutat cu o imensă eroare ... s-a dedicat necugetat, dar cu bună-credință unei arte cu cea mai revoltătoare structură, anume acelei forme de artă care-și vede țelul numai în "smulgerea succesului de la public", folosindu-se de toate mijloacele artistice destinate acestui scop. Tocmai pe acest drum a ajuns însă Wagner la conștientizarea greșelii sale, la conștientizarea sterilității acestui drum și a lipsei lui de sens, deoarece a sesizat, în disperarea izvorâtă din greșeala recunoscută, esența mincinoasă a succesului modern, a publicului modern, a întregii arte moderne.

*Sentimentul dezamăgirii și al căinței l-au condus pe Richard Wagner la conștientizarea treptei intermediare a dezvoltării sale spirituale. Treaptă pe care Nietzsche o desemnează, spre deosebire de cea anterioară și de cea posterioară, în două cuvinte: "Wagner a devenit un revoluționar al societății." **

Leadership: Ce însemnătate poți da unei existențe individuale care este ea însăși rezultatul efectelor de "slow motion" într-un spațiu al artei în care forma, fondul și sensul se întrepătrund într-un barometru al interesului publicului?

Prin majorarea capitalului de cunoaștere, care unește elementele vechi și noi pentru a forma altele mai evoluate, într-o matrice a ideilor maturizate, a inovațiilor alimentate de același izvor al revelațiilor, se încearcă susținerea de fapt a unei poziții de autoritate în ceea ce privește performanța în realizarea creațiilor științifice. Arta nu este doar un privilegiu de a-ți uni sentimentele într-un singur loc, ci mai mult este un privilegiu de a vedea noi perspective de dezvoltare spirituală care să-ți confere un anumit statut social.

Iar omul care nu poate face deosebire clară între știință și pseudo-știință, neglijând orice punere în aplicare a experienței, care trebuie să înceapă cu cercetări asidue și formulări de noi concluzii constructive, va suferi o anumită înfrângere tocmai din cauza limitelor științei pe care o iubește. În el se va instala sentimentul dezamăgirii și al căinței, dacă concepțiile proprii sunt invalidate de ceilalți și dacă valorile acestora devin restricții pentru diferite domenii sau modele de gândire.

Greșeala unui artist poate consta în faptul că își uită menirea de a direcționa, îndruma și influența cunoașterea pe care o pe care o dovedește în stabilirea unor distincții conceptuale, în favoarea dorinței de a epata. A ajunge la conștientizarea greșelii tale, la conștientizarea sterilității acestui drum al dezvoltării și a lipsei lui de sens, în disperarea izvorâtă din greșeală recunoscută, este consecința unei carențe de perspectivă sau a unei subaprecieri a creației personale.

În ceea ce privește leadershipul, efectul de "slow motion" se referă tocmai la această încetinire, din propria inițiativă, a ritmului de dezvoltare, datorat dezechilibrelor în inversarea condițiilor de exploatare a științei deja existente - în folosul obținerii unor cât mai multe "aplauze". Omul care își cunoaște limitele talentului propriu nu investește timp într-o nouă formă de interacțiune cu publicului decât ca modalitate de a se înțelege pe sine însuși, de a se autoevalua prin comparație cu reacția publicului.

Așadar, elaborarea unor noi metode de creație este o cerință a evoluției artei, dar totodată presupune o staționare în așteptarea unei reacții din partea publicului. Iar mai important este să realizezi o versiune a modului de a te regândi și de a reforma versiunea proprie de a fi inteligent și sclipitor, decât să ridici valoarea propriei imagini în ochii celorlalți.

Leadership: Valorifici sau elimini erorile de explorare a unor noi forme de inovare formate în baza năzuinței de a oferi publicului larg o imagine completă asupra fenomenului "stimulus-response"?

Deseori acești artizani ai compozitilor științifice, în loc să-și sprijine creațiile pe datele cercetărilor obținute, ei debutează cu imense erori de explorare a unor noi forme de inovare, tatonări nesigure și anevoioase, încercări, eșecuri, staționări, într-o zonă care nu garantează un aport științific garantat.

Ei se dedică cu bună credință unei arte care își vede scopul numai în obținerea de efecte artistice și tehnice prin metode cu totul noi, îmbinând deseori realitatea cu fantasticul. Iar asta nu-i face doar "revoluționari", ci de asemenea propagandiști, a căror miză este orgoliul de a fi în control, de a fi superiori, de a atinge succesul maxim.

Inovația nu trebuie să fie un instrument de a controla știrile destinate publicului larg, ci este mai degrabă o demnostratie de virtute în a-ți impune să faci niște lucrări la un anumit standard oferit doar de cel care acordă garanția unei aspirații ideale de factură pur stiiitifica și culturală.

O mare dezorientare, o lipsă de sens a procesului de autoperfecționare, sunt factorii negativi care determină sau influențează caracteristicile de rezistență a personalității liderului, a rațiunii sale de a privi toate "fețele" științei într-o manieră obiectivă sau subiectivă. Leadershipul intervine în această ecuație a efectelor, a cauzelor și riscurile lor, care poate să deprecieze știința sau să o scufunde într-o lipsă de sens, dacă utilizatorul ei cade pradă anxietății. Cine își îngrijește mai mult orgoliul decât conștiința, greșește enorm, ajungând în cele din urmă să se disprețuiască.

Fenomenul "stimul-răspuns" vizează evaluarea capacității artistului de a gestiona corespunzător echilibrul dintre ceea ce expune în fața întregii lumi (ca entitate de cultură și educație) și ceea ce trebuie să accepte ca "dezamăgire" atunci când i se refuză afirmarea meritelor datorită tendinței sale de a epata.

Imensa eroare a lui Richard Wagner vizează posibilitatea de a greși și de a eșua într-un domeniu de activitate cum este leadershipul, dacă scopul urmărit este numai succesul temporar, fără a aduce o contribuție esențială și revoluționară, demnă de adoptat și de urmat, la înnoirea unei viziuni care să întâmpine preocupările oamenilor față de artă.

* Notă: I. Davidov - *Arta și elita* , Editura Univers, 1973.

Source: https://neculaifantanaru.com/imensa-eroare-a-lui-richard-wagner.html